

MICIMACKÓ

A. A. Milne
& E. H. Shepard
nyomán

Volt
egyszer
egy Jane Riordan
mackó

Mielőtt minden elkezdődött...

Mark Burgess
illusztrációival

MÓRA

Harrods áruház

HARRODS ARUHÁZ

Volt egyszer egy mackó

Mielőtt minden elkezdődött...

A mű eredeti címe: *Once There Was a Bear*

Szöveg © Jane Riordan, 2021 The Trustees of the Pooh Properties and the Estate of E.H.Shepard
Illusztrációk © Mark Burgess, 2021 The Trustees of the Pooh Properties and the Estate of
E.H.Shepard

Fordította: Szlukovényi Katalin

Illusztráció: Mark Burgess

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

Hungarian translation © Szlukovényi Katalin, 2022
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2022

Volt
egyszer
egy
mackó

Mielőtt minden elkezdődött...

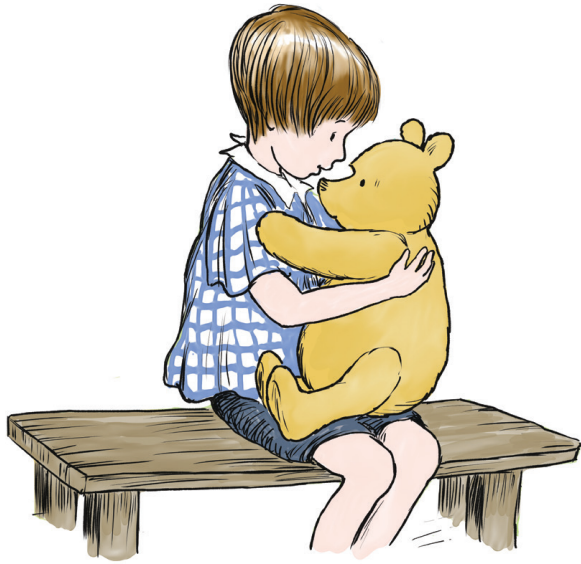

Szerző: Jane Riordan

Illusztráció: Mark Burgess

A. A. Milne és E. H. Shepard nyomán

Móra Könyvkiadó

A MIELŐTT ELŐTT

(BEVEZETŐ)

Az írás fura ügy. Olykor a szavak olyan jól érzik magukat a fejedben, hogy napokig ki se jönnek onnan, és ha végül mégiscsak hajlandók előbújni, akkor is zsörtölődnek, morcosan összevissza lökdösik egymást a lapon, ahelyett, hogy mindegyik szépen leülne a szomszédja mellé. Máskor viszont csak úgy repesnek az örömtől, és alig bírod lejegyezni őket, olyan sebesen szökdösnek elő.

Mikor az a szerencse ért, hogy felkértek, írjam meg, mi történt, mielőtt Róbert Gida a Százholdas Pagony egyik fájába költözött, mielőtt Fülesnek születésnapja lett, és mielőtt Malacka azt a Nagy Dolgot művelte, a szavak javarészt igen rendesen viselkedtek, és tették a dolgukat. De aztán megszólalt egy okos ember, aki ott dolgozik, ahol a könyvek készülnek.

– És a bevezető hol marad? – kérdezte.

– A micsoda? – kérdeztem vissza, és igyekeztem úgy tenni, mintha nem hallottam volna, amit mond, mert aznap épp rettenően lefoglalt a semmittevés.

– A bevezető – ismételte el az illető. – Nálunk mindig van. Milne úr szokta megírni, most pedig neked kell.

Az a szomorú helyzet, hogy Milne úr akkor hunyt el, amikor én nagyjából mínusz húszéves lehettem; ennek ellenére nincs a világon író, akit nála jobban szeretnék és tisztelnék, úgyhogy ha Milne úr azt mondja, hogy ennek így kell lennie, akkor így is lesz. Tessék, *ez az*.

Micimackó szerint nem lett valami hosszú. Fülel azt mondja, hogy ott vesztette el a fonalat, amikor a szavak szökdösni kezdtek, úgyhogy *messze* túl hosszú. De ha Micimackónak igaza van – és neki azért elég gyakran van igaza –, akkor eszem ágában sincs aggódni, mert biztos vagyok benne, hogy a tehetséges Burgess úr tökéletes képet fog rajzolni, pont úgy, ahogy azt Shepard úrtól tanulta, és azzal már biztos tele lesz a lap.

Sőt, előfordulhat, hogy miközben ezt a könyvet olvasod, még néhány morzsa is kerül a lapokra, mert olvasás közben igazán jólesik egy kis harapnivaló (legalábbis Micimackó szerint).

J. R.

*Isaacnek, Oscarnak, Hannah-nak
és Alice-nek – a kuckóépítőknek*

J. R.

Köszönetnyilvánítás

*Köszönet A. A. Milne-nek, aki az eredeti Micimackó-történeteket írta,
valamint E. H. Shepardnek, aki azokat illusztrálta.*

*A Kiadó köszönetet mond a Micimackó Jogutód, illetve a Shepard Alapítvány
kuratóriumának, akik tudásukat megosztották a könyv alkotóival, és javaslataik
felbecsülhetetlenül értékesnek bizonyultak. Szintén köszönet illeti a Curtis
Brown Ügynökség munkatársait, Stephanie Thwaiteset és Isobel Gahant,
akik segítettek, hogy mindez létrejöhessen.*

Tartalomjegyzék

Első fejezet,
amelyben visszatérünk a kezdetekhez
11. oldal

Második fejezet,
amelyben vásárolnak egy medvét
23. oldal

Harmadik fejezet,
amelyben néhány barát érkezik
33. oldal

Negyedik fejezet,
amelyben Micimackó találkozik valakivel, Füles viszont nem
44. oldal

Ötödik fejezet,
amelyben megmozdul egy hegy
57. oldal

Hatodik fejezet,
amelyben mind nagyon fiatalnak érezzük magunkat
69. oldal

Hetedik fejezet,
amelyben meglehetősen sokat esik az eső
82. oldal

Nyolcadik fejezet,
amelyben egyes bűvőhelyek jobbnak bizonyulnak, mint mások
95. oldal

Kilencedik fejezet,
amelyben számos gödröt ásnak
105. oldal

Tizedik fejezet,
amelyben mind boldogan élünk, még azután is, hogy VÉGE.
116. oldal

ELSŐ FEJEZET,

amelyben visszatérünk a kezdetekhez

Nem messze innen van egy Erdő. Valószínűleg te is jártál már ott. Olyasféle erdő, ahol elbújhatsz a fák törzse mögé, ahol, ha meghajlítasz egy ágat, az visszapattan, ahol a patakban tapicskolni lehet, és tele van meredek lejtővel, amelyen jólesik leszáguldani. Ebben az erdőben, egy napsütötte tisztáson két jóbarát üldögélt.

– Schol egy felhő az égen – közölte Róbert Gida, és annyira hátrahajtotta a fejét, hogy Mici, a Mackó (sokan Micimackó néven ismerik, de te meg én szólíthatjuk Micinek) már aggódott, nehogy leessen a nyakáról.

– Kíváncsi vagyok, hol lehetnek? – tündökött Micimackó.

– Kik? – kérdezte Róbert Gida.

– A felhők – válaszolta Micimackó.

– Tényleg – mondta Róbert Gida álmosan. Ez igen jogos kíváncsiságnak tűnt, mert épp április hónapban jártak, kedd volt, vagy talán csütörtök, és legfőbb ideje lett volna a tavaszi záporoknak. Ehelyett makulátlan kéken ragyogott az ég az Elöntött Ártértől egészen az Északi Sarkig, anélkül, hogy tündöklését egyetlen felhő megzavarta volna. Még tanácstalanul ödöngő, szégyenlős kis fátyolfelhőket sem lehetett látni.

Róbert Gida és Micimackó épp azzal volt elfoglalva, amit a világon a legjobban szerettek csinálni. Azaz igazából a semmittevéssel, de mivel együtt csinálták, mégiscsak teendőnek számított. A semmittevés kellemes hangulatától Micimackónak zümmögős kedve támadt. Ma ezt a Zümmögő Versikét költötte:

Télen nagyon hideg van.
Nyáron viszont meleg van.
Ősszel hullott levéllel tele a határ.
Tavasszal meg az idő összevissza jár.

Itt Micimackó elakadt, mert igazából sose jött rá, mi a különbség a tavasz és az ősz között, azaz hogy melyik tolakszik a nyár elé, és melyik lohol a nyomában. Megpróbálta már ezt kibogozni, de úgy járt vele, mint a keddel és a csütörtökkel: elég, ha egy pillanatra nem nézel oda, és máris helyet cseréltek. Róbert Gida azonban nem javította ki a versikéjét, ezért bízott benne, hogy eltalálta a helyes sorrendet, és így folytatta:

De bármilyen az idő, ha szél fú, ha zuhog...

Micimackó nem tudta befejezni a versikét, mert valami rápottyant, és kis híján telibe találta.

– Szia, Tigris! – köszönt Róbert Gida, miközben segített Micimackónak feltápászkodni, és leporolta.

– A Tigrisek szeretnek játszani – közölte Tigris széles vigyorral. – Ez milyen játék?

– Nem játék – felelte Micimackó kissé megviselten. – Vagy legalábbis nem az volt. Hanem egy versike.

– Aha – mondta Tigris, aki nem igazán emlékezett rá, hogy egy versike pontosan micsoda: olyasmi, amit megeszünk, vagy amire ráülünk. – A Tigrisek azt is szeretik.

– Biztos vagy benne? – érdeklődött Micimackó. – Csak mert amikor megérkeztél az erdőbe, egy csomó mindenre azt mondtad, hogy szereted, például a mézre, meg nem is tudom már, mi mindenre. De aztán kiderült, hogy igazából egyiket se szereted.

Ekkor valami furcsaság történt. Amikor ugyanis Micimackó kimondta azt a szót, hogy „megérkeztél”, egy csomó barátjuk pontosan ezt tette. Azaz hirtelen ott termett Malacka meg Bagoly, és aztán Kanga és Zsebibaba, és persze Nyuszi, és ahol